1

Ve čtvrtek 16. prosince 1999 Gwendy Petersonová vstane ještě před východem slunce, navlékne na sebe několik vrstev oblečení a jde si zaběhat.

Kdysi dávno při chůzi trochu kulhala kvůli poraněné pravé noze, ale šest měsíců rehabilitací a ortopedické vložky v oblíbených běžeckých botách New Balance problém vyřešily. Běhá teď alespoň třikrát nebo čtyřikrát týdně, nejraději za úsvitu, kdy se město teprve začíná probouzet.

Za patnáct let od chvíle, kdy Gwendy dokončila Brownovu univerzitu a opustila rodný Castle Rock ve státě Maine, se toho přihodilo neuvěřitelně mnoho, ale tento příběh má čas. Pro tuto chvíli se k ní pojďme připojit na cestě napříč městem.

Gwendy si protáhne nohy na betonových schodech domu, který si pronajímá, a rozběhne se po Deváté ulici. Chodidla dusají v pravidelném rytmu po nasolené vozovce až k místu, kde ústí do Pennsylvania Avenue. Zahne prudce vlevo a proběhne kolem Památníku námořnictva a Národní galerie. Muzea jsou i uprostřed zimy dobře osvětlená a štěrkové a asfaltové chodníky čisté díky perné práci zaplacené z našich daní.

Gwendy doběhne k promenádě a přidá. V chodidlech cítí lehkost a v nohou sílu. Zpod čepice jí vykukují vlasy v culíku a s každým krokem se pohupují a otírají o mikinu. Běží podél Zrcadlového jezírka, kde míjí rodinky kachen a dalších ptáků, kteří se tu usídlili v teplých letních měsících, a míří ke stínovému obelisku Washingtonova pomníku. Drží se na osvětlené cestě, zeširoka obkrouží proslulou památku a zamíří na východ k budově Kapitolu. V této části lemují stavby Smithsonova muzea obě strany cesty a Gwendy si vzpomene na svou první návštěvu Washingtonu.

Tehdy v létě jí bylo deset a s rodiči strávila poznáváním města tři dlouhé upocené dny. Na konci každého z nich se všichni svalili do hotelových postelí a objednali si donášku na pokoj – pro Petersonovy tehdy neslýchaný luxus –, protože byli příliš vyčerpaní, než aby se zvládli

osprchovat a vyrazit na večeři někam ven. Poslední ráno měl pro ně táta překvapení – lístky na okružní jízdu městem v rikše. Všichni tři se nacpali do zadní části stísněného vozítka, lízali zmrzlinu a chichotali se, zatímco je jejich průvodce vezl po promenádě.

Tehdy by Gwendy ani ve snu nenapadlo, že jednoho dne bude v hlavním městě žít a pracovat. Ještě před osmnácti měsíci by na otázku, je-li to pravděpodobné, odpověděla, že rozhodně ne. *Tohle je na životě zvláštní*, pomyslí si při běhu po štěrkové cestě směrem k Deváté ulici. Je plný překvapení – a ne všechna jsou příjemná.

S promenádou již za zády se Gwendy nadechne mrazivého vzduchu a zrychlí tempo před posledním úsekem, který ji čeká, než doběhne domů. Na ulicích už to žije, hemží se lidmi, kteří brzy ráno vyrážejí na cestu do práce, bezdomovci vylézajícími z lepenkových krabic a hukotem a lomozem popelářských vozů sbírajících odpadky na svých pravidelných trasách. Gwendy spatří pestrobarevná vánoční světýlka poblikávající v arkýřovém okně svého domu a zrychlí do sprintu. Soused přes ulici pozvedne ruku a něco na ni volá, Gwendy ale nevidí ani neslyší. Její nohy se napínají s ladnou elegancí a silou, ale v myšlenkách je v tomto chladném prosincovém ránu někde úplně jinde.

2

I s VLHKÝMI VLASY a sotva znatelným náznakem líčení na tváři vypadá Gwendy úžasně. Když stojí v rohu přeplněného výtahu, přitahuje spoustu uznalých pohledů – o těch otevřeně závistivých ani nemluvě. Kdyby ještě žila její stará přítelkyně Olive Kepnesová (Gwendy na ni i po letech stále myslí téměř každý den), řekla by jí, že vypadá milionově s pár drobnými navrch. A měla by pravdu.

Na sobě má jednoduché volné šedé kalhoty, bílou hedvábnou blůzu a nazouvací boty na nízkém podpatku (typ bot, o kterých její matka tvrdí, že jsou praktické) a vypadá o deset let mladší než na svých sedmatřicet let. S kýmkoliv, kdo by jí to řekl, by se o to urputně přela, ale její protesty by byly marné. Byla to prostá pravda.

Výtah cinkne, dveře se odsunou a otevřou průchod do třetího patra. Gwendy a s ní další dva lidé se protáhnou ven a připojí se ke skupince zaměstnanců čekajících ve frontě u ohrazeného kontrolního stanoviště bezpečnostní služby. U vchodu stojí hřmotný strážný s odznakem a pistolí zavěšenou u pasu a skenuje jejich průkazy. Pár metrů za ním jeho mladá kolegyně upírá pohled na monitor, zatímco zaměstnanci procházejí mezi svislými postranicemi průchozího detektoru kovů.

Když se Gwendy propracuje do čela fronty, vytáhne z kožené kabely zalaminovanou identifikační kartu a podá ji strážci.

„Dobré ráno, paní kongresmanko Petersonová. Máte toho dneska hodně?“ Strážný naskenuje čárový kód a s přátelským úsměvem jí kartu vrátí.

„Vždycky toho mám hodně, Harolde,“ mrkne na něj. „To přece víte.“

Jeho úsměv se rozšíří a odhalí vpředu několik zlatých zubů. „Hele, já nic neřeknu, pokud vy uděláte to samé.“

Gwendy se zasměje a zamíří pryč. „Pozdravujte toho svého manžela,“ ozve se za jejími zad.

Ohlédne se a upraví si kabelu na rameni. „Vyřídím mu to. S trochou štěstí se dostane domů včas na Vánoce.“

„Dá-li bůh," řekne Harold a pokřižuje se. Potom se otočí k dalšímu zaměstnanci a naskenuje jeho kartu. „Dobré ráno, pane kongresmane."

3

Gwendyina kancelář je prostorná a uspořádaná. Stěny vymalované tlumenou žlutou barvou zdobí zarámovaná mapa státu Maine, čtvercové zrcadlo se stříbrnými okraji a vlaječka Brownovy univerzity. Na mahagonový stůl u protější stěny dopadá jasné a teplé světlo. Stojí na něm lampa se stínidlem, telefon, plánovací kalendář, počítač s klávesnicí a štosy dokumentů. Na druhé straně místnosti je pohovka z tmavé kůže a před ní konferenční stolek pokrytý časopisy rozloženými do vějíře. Kousek stranou se nachází kávový koutek a v nejvzdálenějším rohu ještě kartotéka se třemi zásuvkami a přihrádka plná knih v pevných deskách, různých drobností a zarámovaných fotografií.

Na jednom ze dvou největších snímků se opálená a rozzářená Gwendy drží za ruku s pohledným vousáčem při slavnostní přehlídce u příležitosti čtvrtého července v Castle Rocku o dva roky dříve. Na druhém stojí mnohem mladší Gwendy před svou matkou a otcem u úpatí Washingtonova památníku.

Gwendy sedí u stolu, bradu si opírá o propletené prsty a místo zprávy, která leží otevřená přímo před ní, se dívá na svou fotografii s rodiči. Po chvíli si povzdechne, složku zavře a odsune ji stranou.

Rychle zaťuká prsty do klávesnice a otevře poštu. Prochází desítky zpráv ve schránce, až se zastaví u jedné od matky. Podle časového kódu přišla o deset minut dříve. Dvojklikem ji otevře a obrazovku vyplní digitálně naskenovaný novinový článek.

Výzva z Castle Rocku
Čtvrtek 16. prosince 1999
PO DVOU POHŘEŠOVANÝCH DÍVKÁCH STÁLE ANI STOPY

Celostátní pátrání ani desítky tipů od znepokojených občanů zatím nepřinesly žádný pokrok v pátrání po dvou unesených dívkách z okresu Castle County.

Poslední oběť, patnáctiletá Carla Hoffmanová, bytem v ulici Juniper Lane v Castle Rocku, byla unesena přímo ze svého pokoje v úterý večer 14. prosince. Její starší bratr zašel krátce po 18. hodině na návštěvu ke spolužákovi ze školy, který bydlí přes ulici. Když se o pouhých patnáct minut později vrátil domů, zjistil, že někdo násilím otevřel zadní dveře a jeho sestra je pryč.

„Na hledání obou dívek pracujeme čtyřiadvacet hodin denně," vyjádřil se šerif Castle Rocku Norris Ridgewick. „Povolali jsme policisty z okolních měst a organizujeme další pátrací akce."

Čtrnáctiletá Rhonda Tomlinsonová z nedalekého Bridgtonu zmizela cestou domů ze školy v úterý 7. prosince odpoledne.

Gwendy zamračeně hledí na obrazovku počítače. Co viděla, jí stačilo. Zavře e-mail, odvrátí se – pak ale zaváhá. Po krátkém ťukání do klávesnice přejde k ULOŽENÉ POŠTĚ a projíždí ji pomocí šipek. Po chvíli, která jí připadá jako věčnost, se zarazí u dalšího e-mailu od matky, datovaného tentokrát 19. listopadu 1998. V předmětu stojí: BLAHOPŘEJI!

Otevře ho a dvakrát klikne na odkaz. Uprostřed

obrazovky se otevře malé tmavé okno s nápisem *Dobré ráno, Bostone*. Video v nízkém rozlišení ožije a z reproduktorů počítače se ozve úvodní znělka pořadu *Dobré ráno, Bostone*. Gwendy rychle stáhne hlasitost.

Na obrazovce proti sobě v kožených křeslech s rovnými opěradly sedí Gwendy a populární moderátorka ranní show Della Cavanaughová. Obě mají přehozenou nohu přes nohu a k límci připnuté mikrofony. V proužku v horní části obrazovky běží titulek: ÚSPĚCH DÍVKY Z MALÉHO MĚSTA.

Gwendy sebou při zvuku vlastního hlasu z videa trhne, ale záznam nevypne. Místo toho znovu upraví hlasitost, opře se v křesle a sleduje sebe samu během rozhovoru. Vybavuje si, jak nesmírně podivné – a znepokojivé – bylo vyprávět vlastní životní příběh tisícům cizích lidí…

4

Na jaře 1984 Gwendy dokončí studium na Brownově univerzitě, v létě pracuje na částečný úvazek v Castle Rocku a začátkem září se v New Yorku zúčastní workshopu tvůrčího psaní Iowské univerzity. V následujících třech měsících se soustředí na školu a pustí se do psaní prvních kapitol textu, ze kterého vzejde její první román, vícegenerační rodinné drama zasazené do mainského města Bangor.

Po absolvování workshopu se vrací do Castle Rocku a dopřeje si prázdniny. Těsně vedle jizvy na pravé noze si nechá vytetovat malé pírko (o něm bude řeč později) a začne si hledat řádné zaměstnání. Dostane několik zajímavých nabídek a záhy se rozhodne pro úspěšnou

reklamní a PR společnost z blízkého Portlandu.

Na sklonku ledna 1985 jede pan Peterson za Gwendy po mezistátní dálnici – za vozem má připojen vypůjčený stěhovací přívěs plný nábytku z druhé ruky, kartonových krabic nacpaných oblečením a větším množstvím bot, než kolik by měl vlastnit jediný člověk – a pomáhá jí se stěhováním do pronajatého bytu ve druhém patře v centru města.

V týdnu, který následuje, Gwendy nastoupí do zaměstnání. Brzy se ukáže, že má pro reklamu přirozený talent, a během dalších osmnácti měsíců ji několikrát povýší. V polovině druhého roku v práci již cestuje sem a tam po východním pobřeží, setkává se s VIP klienty a na hlavičkových papírech firmy je uvedena jako výkonná manažerka.

Svůj nedokončený román Gwendy i přes zaplněný diář nikdy na dlouho nepouští z hlavy. Neustále o něm přemýšlí, a kdykoliv může, něco k němu dopisuje: při dlouhých cestách letadlem, během víkendů, v nepočetných dnech, kdy má volno kvůli silnému sněžení, a občas také ve všedních dnech večer, pokud jí to pracovní vytížení dovolí.

Šéf ji při vánočním večírku v prosinci 1987 během kultivovaného rozhovoru seznámí se svým starým pří-

telem z vysoké školy, jemuž se zmíní, že jeho hvězdná zaměstnankyně není jen prvotřídní manažerka, ale také začínající spisovatelka. Starý přítel má shodou okolností za manželku literární agentku, a tak své ženě Gwendy představí. Agentce se uleví, že si může popovídat s někým, kdo sdílí její lásku ke knihám, okamžitě si Gwendy oblíbí a na sklonku večera ctižádostivou autorku přesvědčí, aby jí poslala prvních padesát stránek rukopisu.

Nadejde druhý lednový týden a Gwendy jednoho odpoledne zazvoní telefon. Překvapeně zjišťuje, že jí volá ona agentka s dotazem, kde je těch prvních padesát stránek. Gwendy jí vysvětlí, že se domnívala, že jde o pouhou zdvořilost, a že nechce přihazovat další nepublikovatelný kousek na hromadu literárního bahna. Agentka Gwendy ujistí, že pokud jde o to, co čte, není nikdy zdvořilá, a trvá na tom, aby jí slíbený text hned poslala. A tak Gwendy o něco později onoho dne vytiskne první tři kapitoly svého románu, vloží je do expresní obálky FedExu a vyšle je do světa. O dva dny později jí agentka zavolá a dožaduje se zbytku rukopisu.

Ale je tu jeden problém: Gwendy knihu ještě nedopsala.

Místo aby se agentce přiznala, vezme si vůbec poprvé v práci na příští den – je to pátek – volno a během

prodlouženého víkendu do sebe lije dietní pepsi po litrech a píše, až se z ní kouří, aby dokončila posledních pár kapitol. V pondělí během polední pauzy vytiskne Gwendy téměř tři sta zbývajících stran a nacpe je do krabice od FedExu.

O několik dní později jí agentka zavolá a nabídne jí, že ji bude zastupovat. A zbytek, jak se říká, je dobře známý.

V dubnu 1990 vychází osmadvacetileté Gwendy Petersonové debutový román *Léto vážek* v pevné vazbě, vysloužíi si nadšené recenze, ale nijak skvěle se neprodává. Pár měsíců poté získá kniha prestižní cenu Roberta Frosta „za mimořádný literární přínos", kterou každoročně uděluje Novoanglická literární společnost. Tato pocta vynese možná pár stovek prodaných výtisků navíc a pěknou reklamu na brožovaném vydání. Jinými slovy – žádný závratný zisk.

To všechno se ale má brzy změnit po vydání Gwendyiny druhé knihy, thrilleru z předměstí nazvaného *Noční hlídka*, který vychází na podzim následujícího roku. Hvězdné recenze a silné prodeje díky pověsti, již si získal mezi lidmi, jej na následující čtyři týdny katapultují na seznam nejlépe prodávaných knih deníku *New York Times*, kde si pohodlně hoví mezi superbestsellery Sidneyho Sheldona, Anne Riceové a Johna Grishama.

V příštím roce, tedy v roce 1993 vychází Gwendyin třetí a nejambicióznější román *Polibek ve tmě*, obsáhlý šestisetstránkový thriller odehrávající se na výletní lodi. I tato kniha pronikne na seznam bestsellerů – tentokrát na šest týdnů – a krátce poté vtrhne do kin filmová verze *Noční hlídky* s Nicolasem Cagem v roli podváděného manžela z předměstí.

Gwendy má v tomto okamžiku v kariéře nakročeno do nejvyšší ligy zábavního průmyslu. Její agentka očekává, že příští kniha vynese v aukci sedmimístnou částku, a ve velkých filmových studiích mají plné ruce práce s adaptacemi *Léta vážek* i *Polibku ve tmě*. Jak rád říkává její otec, stačí jen držet směr.

Gwendy ale změní kurz a všechny překvapí.

Polibek ve tmě věnovala muži jménem Johnathon Riordan. To Johnathon si ji vzal pod svá křídla, když o pár let dříve začínala pracovat v reklamní agentuře. Právě on ji učil, jak to ve světě reklamy chodí. Snadno v ní mohl vidět přímou konkurentku – obzvlášť s ohledem na to, že si byli věkově blízcí a Johnathon byl o pouhé tři roky starší než Gwendy –, ale místo toho se s ní spřátelil a stal se jejím nejbližším spojencem v práci i mimo ni. Komu Gwendy zavolala, když si podruhé ve dvou dnech zamkla klíče v autě? Johnathovi. Na koho

se obrátila, když se potřebovala s někým ve vší vážnosti poradit o partnerských záležitostech? Na Johnathona. Trávili spolu dlouhou řadu večerů po práci, kdy jedli čínské jídlo přímo z krabice a sledovali doma u Gwendy romantické komedie. Když Gwendy prodala svůj debutový román, právě Johnathon byl první, komu o tom řekla, a když měla první autogramiádu v knihkupectví, byl to on, kdo stál v čele čekající fronty. Jak šel čas a byli si stále bližší, stal se pro ni Johnathon velkým bratrem, kterého nikdy neměla, ale vždycky po něm toužila. A potom onemocněl. O devět měsíců později byl po smrti.

A právě tady přichází ono překvapení.

Gwendy pod vlivem smrti svého nejlepšího přítele, způsobené AIDS, odejde z reklamní agentury a dalších osm měsíců stráví psaním nebeletristických vzpomínek na Johnathonův podnětný život mladého homosexuála a na tragické okolnosti jeho smrti. Jakmile je s knihou hotova, aniž se dosud vyrovnala s touto zrátou, okamžitě se vrhne na režírování dokumentárního filmu podle Johnathonova příběhu.

Její rodina a přátelé tím jsou i nejsou překvapeni. Většina z nich její nově objevené zanícení vysvětluje jednoduchým konstatováním: „To je prostě Gwendy taková, jaká je." Její agentka to sice nikdy neřekne pří-

mo – to by bylo necitlivé, a navíc surové –, ale je hluboce zklamaná. Gwendy směřovala přímou cestou k hvězdné slávě, ale opustila ji, aby se pustila do tak kontroverzního a nelíbivého tématu, jakým je epidemie AIDS.

Ale Gwendy se tím netrápí. Někdo důležitý jí jednou řekl: „Máš světu hodně co říct… a svět ti bude naslouchat." A Gwendy Petersonová tomu věří.

Kniha *Zavřené oči: Johnathonův příběh* vychází v létě 1994. Dostane se jí pozitivních recenzí v časopisech *Publishers Weekly* a *Rolling Stone*, ale v knihkupeckých řetězcích se prodává dosti obtížně. Koncem srpna je ve většině obchodů odsunuta do výprodejových košů.

Zato dokumentu podobného názvu se vede úplně jinak. Film uvedený krátce po vydání knihy se promítá před plnými festivalovými sály a získá Oscara za nejlepší dokument. Gwendyin uslzený projev při přebírání ceny sleduje téměř padesát milionů diváků. Převážnou část následujících měsíců stráví rozdáváním rozhovorů národním médiím a účastí v řadě ranních i večerních talk show. Její agentka je bez sebe blahem. Gwendy je zpátky v kurzu a poptávka po ní je větší než kdy dřív.

S Ryanem Brownem, profesionálním fotografem z Andoveru ve státě Massachusetts, se Gwendy poprvé setkává během natáčení filmu *Zavřené oči*. Navážou

bezstarostné přátelství, které – aniž by to kdo z nich předpokládal – nečekaně přeroste v partnerský vztah.

Jednoho bezmračného listopadového rána během výletu po březích řeky Royal poblíž Castle Rocku vytáhne Ryan z batohu diamantový prsten, poklekne a požádá Gwendy o ruku. Gwendy s nudlí u nosu a slzami stékajícími po tvářích je tou chvílí natolik zaskočena, že ze sebe nedokáže vypravit ani slovo. A tak Ryan, který nikdy nezkazí legraci, překlekne na druhé koleno a zeptá se znovu. „Vím, jak moc máš ráda překvapení, Gwennie. Tak co, co mi odpovíš? Strávíš se mnou zbytek života?“ Tentokrát Gwendy hlas najde.

Rok poté se vezmou v kostele jejích rodičů v centru Castle Rocku. Svatební hostina se koná v restauraci Castle Inn, a i když to Ryanův mladší bratr přežene s pitím a při tanci si zlomí kotník, všichni se dobře baví. Otcové nevěsty a ženicha objeví, že je spojuje sdílený obdiv ke kovbojkám Louise L'Amoura, a obě matky stráví celý den chichotáním jako dvě sestry. Většina lidí předpovídá, že když je teď Gwendy vdaná, usadí se a vrátí se k psaní románů.

Ale Gwendy Petersonová má opravdu ráda překvapení – a jedno takové má připravené v rukávu. Narůstající hněv a frustrace kvůli krutosti a diskriminaci,

Peterson
EYES CLOSED: Jonathon's Story
Scribner

s níž se nadále setkávají mnohé oběti AIDS (obzvlášť kvůli tomu, že Kongres krátce předtím odhlasoval zachování zákazu vstupu do země pro lidi s HIV, přestože je po světě hlášeno přes dva a půl milionu případů AIDS), vedou Gwendy k rozhodnutí, že se bude – s manželovým požehnáním – ucházet o veřejný úřad.

Stačí jen podotknout, že své agentce tím radost neudělá.

Gwendy vloží do občanské kampaně srdce i duši a kampaň rychle nabere spád. Dobrovolníci se hlásí v nebývalém počtu a počáteční peněžní sbírky předstihují veškerá očekávání. Jak poznamená jeden notoricky štiplavý odborník: „Petersonová má bezmezné charisma a stejné množství energie a podařilo se jí mobilizovat nejen mladé a nerozhodnuté voliče, ale nalezla způsob, jak rozhýbat i ty, kdo jsou jen zvědaví. A v tak tradičním státě, jakým je Maine, to může docela dobře být klíč k úspěšnému podzimu."

Ukáže se, že má pravdu. Gwendy Petersonová v listopadu 1998 rozdílem méně než čtyř tisíc hlasů přivodí zklamání dosavadnímu držiteli úřadu, republikánovi Jamesi Leonardovi, a získá za mainský první okrsek křeslo v Kongresu.

V následujícím měsíci, jen pár dnů po Vánocích, se stěhuje do Washingtonu.

Tak tedy došlo k tomu, že Gwendy zrovna prožívá jedenáctý měsíc a osmý den svého funkčního období v Kongresu, prosazuje své idealistické ideologie (jak je ve včerejších večerních zprávách označili ve Fox News) u kohokoliv, kdo je ochoten jí naslouchat, a často bývá označována – s ne zrovna neznatelným náznakem výsměchu – za hvězdnou kongresmanku.

Interkom na stole zabzučí a vytrhne Gwendy z její pouti časem. Zašmátrá po klávesách, zavře okénko s videem na obrazovce a stlačí blikající knoflík na přístroji. „Ano?“

„Nerada vás ruším, ale za sedm minut máte schůzku výboru pro předpisy a protokoly.“

„Díky, Beo. Hned tam budu.“

Gwendy nevěřícně pohlédne na hodinky. *Panebože, zrovna jsi promarnila v myšlenkách pětačtyřicet minut ze svého rána. Co to s tebou je?* Tuto otázku si v poslední době klade často. Popadne dvě papírové složky z hromady dokumentů a spěšně opustí kancelář.